

Szegedi Ítéltábla

Bf.I.735/2025/6.

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, a 2026. február 25. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A költségvetési csalás büntette és más bűncselekmény miatt vádlott1 és társa ellen indult büntetőügyben a Kecskeméti Törvényszék 2024. május 10. napján kihirdetett 20.B.59/2022/98. számú ítéletének vádlott5 V. rendű vádlottra vonatkozó részét *megváltoztatja* az alábbiak szerint:

vádlott5 V. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 1 (egy) évre, a felfüggesztés próbaidejének tartamát 2 (kettő) évre *enyhíti*.

vádlott5 V. rendű vádlottal szemben pénzbüntetés és könyvelői foglalkozástól eltiltás kiszabását *mellőzi*.

Kötelezi vádlott5 V. rendű vádlottat, hogy az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költségből 47.147,- (negyvenhétezer-száznegyvenhét) forint bűnügyi költséget fizessen meg.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének vádlott5 V. rendű vádlottra vonatkozó részét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy vádlott5 V. rendű vádlott tartózkodási helye: cím5

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság vádlott5 V. rendű vádlott bűnösségét bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntetében [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont 3. fordulat, (5) bekezdés 1. és 2. fordulat] és bűnsegédként folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében [Btk. 345. §] állapította meg. Ezért az V. rendű vádlottat halmazati büntetésül 1 év 6 hónap szabadságvesztés büntetésre, 200 napi tétel pénzbüntetésre és 2 év könyvelő foglalkozástól eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani. A szabadságvesztés büntetés végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy a szabadságvesztés büntetés végrehajtása esetén az V. rendű vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő nap bocsátható feltételes szabadságra. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 2.000,- forintban állapította meg. Az így kiszabott mindösszesen 400.000,- forint pénzbüntetést meg nem fizetése esetén fogház fokozatú szabadságvesztésre rendelte átváltoztatni azzal, hogy amennyiben a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását elrendelik, a pénzbüntetés helyébe lépő szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön. Kötelezte az V. rendű vádlottat 899.524,- forint bűnügyi költség megfizetésére.

[2] Az elsőfokú ítélettel szemben ellenérdekű fellebbezések bejelentésére került sor:

[3] Az ügyészség vádlott5 V. rendű vádlott terhére a pénzbüntetés súlyosítása;

[4] vádlott5 V. rendű vádlott védője útján, elsődlegesen bizonyítottság hiányában történő felmentés, másodlagosan a vele szemben kiszabott büntetés enyhítése érdekében.

[5] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.254/2022/15. számú átiratában az ügyészség által bejelentett fellebbezést módosítással tartotta fenn:

[6] Az V. rendű vádlott terhére bejelentett fellebbezést visszavonta. Indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése és a (10) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljeskörűen bírálja felül. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg, a hiánytalan tényállás mindenben megfelel az iratok tartalmának. A bizonyítási eljárást teljeskörűen lefolytatta, a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is megfelelő részletességgel értékelte. A főügyészség álláspontja szerint az V. rendű vádlott felmentését célzó védelmi fellebbezés az elsőfokú bíróság bizonyítékmérlegelő tevékenységét támadja. Megalapozott tényállás mellett azonban nincs lehetőség a bizonyítékok eltérő értékelésére a másodfokú eljárásban. Az elsőfokú bíróság a megállapított tényállás alapján helyesen következtetett az V. rendű vádlott bűnösségére és cselekményei minősítése is mindenben törvényes. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor megállapította, hogy az elbíráláskori Btk. szabályai az V. rendű vádlott esetében nem eredményezhetik a cselekmények enyhébb megítélését, ezért az elkövetéskori Btk.-t kell alkalmazni. A vádhatóság a bűnösségi körülmények kiegészítése és helyesbítése mellett akként foglalt állást, hogy az V. rendű vádlott vonatkozásában a bűnsegédi magatartásra figyelemmel az enyhítő § alkalmazásával kiszabott és végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés tartama törvényes és arányos. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az V. rendű vádlottat pénzbüntetésre is ítélte. Az V. rendű vádlottat helyes indokokkal tiltotta el a könyvelői foglalkozástól.

[7] Összességében a fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy az ítéltábla az V. rendű vádlott vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

[8] Az V. rendű vádlott védője a fellebbezést írásban indokolta, amelyet a nyilvános ülésen is fenntartott. Arra hivatkozott, hogy kétséget kizáró módon nem került bizonyításra a vádbeli cselekmény elkövetése. Az V. rendű vádlott csak átlagos, szokásosnak

tekinthető könyvelői tevékenységet végzett, a rendelkezésére bocsátott bizonylatok alapján. Ezek formailag szabályosak voltak, tartalmilag sem tűntek aggályosnak. Amennyiben az ügyfél megtéveszti a könyvelőt, arról a könyvelő nem szerezhet tudomást. Ily módon az V. rendű vádlott nem tudott arról, hogy az érintett cégek költségvetési csalást kívánnak elkövetni. Ezen tényről kizárólag a NAV vizsgálat és a nyomozás alatt szerzett tudomást. A gondatlan elkövetést a törvény nem bünteti. Mindezekre figyelemmel továbbra is indítványozta az V. rendű vádlott bizonyítékok hiányában történő felmentését.

[9] Az V. rendű vádlott írásbeli beadványában és utolsó szó jogán tett nyilatkozatában előadta, hogy 2014. április 16-án született meg a gyermeke, így a 2014. április 16. és 2014. szeptember hónap közötti számlákat nem is állíthatta ki. Meg sem fordult a fejében, hogy gazdasági bűncselekmény folyik körülötte. Az iratanyagot terhelt hozta, ennek alapján elvégezte a számlák kiállítását. Nem gondolta, hogy ez ekkora problémát tud okozni. vádlott1 I. rendű vádlottat nem ismeri, nem is ismerte. A cég1-nek 2013. november 19-től 2014. március 5-ig könyvelt, utána terhelt elvitte a könyvelési iratokat. Nem vitatta, hogy történt néhány számlakiállítás és bevallás beküldése, de más szerepe nem volt az ügyben. A számlakiállítást más helyett semmilyen szabály nem tiltja, nagyon sok esetben így történik a gyakorlatban. Hivatkozott arra, hogy őt tévedésbe ejtették, ily módon bűncselekményt nem követett el.

[10] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet vádlott5 V. rendű vádlottra vonatkozó részét a Be. 590. § (1), (2), (5) és (7) bekezdése alapján, az azt megelőző bírósági eljárással együtt, teljeskörűen bírálta felül.

[11] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályoknak mindenben megfelelően, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabálysértés nélkül folytatta le.

[12] Helyesbítette az ítéltábla az elsőfokú ítélet [9] bekezdését akként, hogy az V. rendű vádlott személyi körülményeire vonatkozó adatok nem képezik a tényállás részét, ezért az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a [13] bekezdéstől kezdődik.

[13] Az V. rendű vádlott személyi körülményei körében megállapította, hogy vádlott5 V. rendű vádlott kiskorú gyermekét egyedülállóként neveli. Tüdőembóliája volt, amely miatt jelenleg is gyógyszeres kezelés alatt áll. Egyéni vállalkozóként havi 250.000,- forint jövedelemre tesz szert. Vagyontalan.

[14] A Kecskeméti Járásbíróság 31.Bpk.311/2021/3. számú határozata 2021. április 30. napján emelkedett jogerőre. A kiszabott pénzbüntetés meg nem fizetett részét változtatta át a Kecskeméti Törvényszék szabadságvesztésre.

[15] Az elsőfokú bíróság ítélete részben megalapozatlan, mert tényállása iratellenes, illetve hiányos [Be. 592. § (2) bekezdés a) és c) pont]. Ezt a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pont szerint orvosolta.

[16] A cég2 vezető tisztségviselője 2012. július 11. napjától, azaz a cég megalapításától 2022. március 11. napjáig vádlott1 I. rendű vádlott volt.

[17] Mellőzte az ítéltábla az elsőfokú ítélet [16] bekezdéséből az cég3 cégnevéből a „kényszertörlesztés alatt”, míg a [18] bekezdésben a cég1 nevéből a „felszámolás alatt” megjelölést. Az elsőfokú ítélet ugyanis helyesen tartalmazta, hogy mind a két céget a cégnyilvántartásból törölték, így ezen kitételek megjelölése szükségtelen.

[18] Mellőzte a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet [24]-[27] bekezdését, tekintettel arra, hogy az szükségtelen tényállásbeli ismétléseket tartalmazott.

[19] Mellőzte az ítéltábla az elsőfokú ítélet [73] és [75] bekezdését, figyelemmel arra, hogy az jelen ügyben nem érintett vádlottak vonatkozásában rögzített tényeket, amelyeknek relevanciája nincs.

[20] Helyesbítette a [74] bekezdésben az V. rendű vádlott vonatkozásában megállapított elkövetési értéket, az 102.077.702,- forint.

[21] Az V. rendű vádlott segítségével a költségvetésnek okozott vagyoni hátrány összege azért került módosításra, mert az elsőfokú ítélet az iratok tartalmával egybehangzóan az [52] bekezdésében azt állapította meg, hogy az V. rendű vádlott 2013. december 20. napján és 2014. évben állított ki fiktív számlákat. Az elsőfokú ítélet [63] bekezdésében rögzített táblázatban ugyanakkor 2013. december 20. napját megelőzően, december hónapra további 4 számla is feltüntetésre került.

[22] Az elsőfokú ítélet az [52] bekezdésben megállapítottakkal ellentétben ugyanakkor a [74] bekezdésében valamennyi, decemberben kiállított számla áfatartalmát is az elkövetési érték alapjául vette, annak ellenére, hogy 2013. december hónapban az V. rendű vádlott kizárólag egy számlát állított ki.

[23] Mindezek alapján az V. rendű vádlott 2014. január 24. napja és 2014. október 16. napja közötti időszakban, a központi költségvetés vonatkozásában 102.077.702,- forint vagyoni hátrány okozásához nyújtott segítséget vádlott I. rendű vádlott részére.

[24] Egyebekben az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmának a tényállás mindenben megfelelt, amelyre figyelemmel az a fentiekben írt kiegészítéssel és helyesbítéssel megalapozott, ezért a másodfokú bíróság a felülbírálat alapjául elfogadta.

[25] Az V. rendű vádlott az elsőfokú bírósági eljárásban, illetőleg a fellebbezése indokolásában arra hivatkozott, hogy tévedésben volt, nem volt tudomása arról, hogy a neki átadott könyvelési anyag valótlan tartalmú. A fellebbezésének írásbeli indokolásában továbbá már azt is előadta, hogy gyermekét gondozta a vádbeli időszak egy részében, melyre figyelemmel nem is működhetett közre a cselekmény elkövetésében.

[26] Az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában részletesen foglalkozott az V. rendű vádlott büntetőjogi felelősséget tagadó védekezésével és azt elvetette. E körben az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat kellő alaposággal, körültekintően megvizsgálta és részletesen, az iratok tartalmával egyezően adott indokolást a tekintetben, hogy mely bizonyítékokra figyelemmel látta megállapíthatónak az V. rendű vádlott büntetőjogi felelősségét.

[27] Az ítéltábla rögzíti, hogy az V. rendű vádlott nem a könyvelői foglalkozása során, azzal összefüggésben állította ki a vád tárgyává tett számlákat. Az irányadó ítéleti tényállás szerint nem az volt az V. rendű vádlott terhére megállapítható, hogy valótlan tartalmú könyvelési anyagokat kapott, amely alapján valótlan tartalmú adóbevallást nyújtott be a Nemzeti Adó- és Vámhivatalhoz. Mind a vádirat, mind az elsőfokú ítélet azt róta az V. rendű vádlott terhére, hogy valótlan tartalmú számlákat állított ki. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor azt a következtetést vont le, hogy az V. rendű vádlott megtévesztésre hivatkozó védekezése nem foghat helyt. A számlák kiállításához terhelttől, illetőleg vádlotttól kapta meg az V. rendű vádlott a szükséges adatokat, ugyanakkor azzal tisztában volt, hogy a cég ügyvezetője terhelte volt. Mindezek alapján az V. rendű vádlott olyan személyek kérése alapján számlázott a cég nevében, akiknek az adott gazdasági társaság vezetésére, irányítására törvényesen semmilyen jogosultsága nem volt. Ezért belenyugodott abba, hogy valótlan tartalmú bizonylatok kiállításával költségvetési csalás elkövetéséhez nyújt segítséget. Mindezekre figyelemmel a bűncselekmény elkövetésekor az eshetőleges szándéka volt megállapítható.

[28] Mindezt erősíti az a tény is, hogy az V. rendű vádlott végezte a cég1 könyvelését. Ebből látnia kellett, hogy a cég1 ugyanannyiért értékesítette a beszerzett szóját, mint amennyiért vásárolta, amely nyilvánvalóan gazdaságilag nem indokolható, így az ügylet nem lehet valóságos.

[29] A fentiekben kifejtett tényekből az elsőfokú bíróság helyesen vonta le azt a következtetést, hogy az V. rendű vádlott nem volt tévedésben a cselekmény elkövetése során.

[30] vádlott5 V. rendű vádlott kizárólag a fellebbezésének írásbeli indokolásában hivatkozott arra a körülményre, hogy azért sem állíthatta ki az összes vád tárgyává tett, neki tulajdonított számlát, mert gyermeke születése miatt több hónapig kizárólag a gyermek gondozásával foglalkozott. Ezen hivatkozása sem a nyomozati eljárás során, sem az elsőfokú bírósági eljárás során nem merült fel. Ugyanakkor az ítéltábla úgy ítélte meg, hogy ezen hivatkozásának a büntetőjogi felelősség megállapíthatósága tekintetében relevanciája nincs, ugyanis a cselekményét nem könyvelőként követte el, a gyermeke gondozása a fiktív számlák kiállításában semmilyen módon nem akadályozhatta.

[31] A számlázási láncolatban részt vett gazdasági társaságok között megkötött szerződések, a számlák, a teljesítési igazolások, valamint a banki ügyletek alapbizonylatai alapján helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a tényleges jogügylet a cég4 gazdasági társaság, valamint a cég2 között közvetlenül jött létre. A köztes ügyletekről kiállított számlák fiktívek, kizárólag azt a célt szolgálták, hogy ezek adótartalmát jogosulatlanul levonásba helyezték, és ezzel a cég2 az áfafizetési kötelezettségét csökkentse. Ezen cselekményhez nyújtott segítséget az V. rendű vádlott a fiktív számlák kiállításával.

[32] A Be. 167. § (4) bekezdése alapján a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg.

[33] A Be. 591. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le.

[34] A bizonyítékok mérlegelése az elsőfokú bíróság feladata. Amennyiben ezen mérlegelés minden releváns és törvényes bizonyítékokra kiterjed, ügyiratszerű és logikus, abban az esetben az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott. A másodfokú bíróság pedig nem értékelheti a bizonyítékokat az elsőfokú bíróságtól eltérően, és ilyen esetben bizonyítás elrendelésének sincs helye.

[35] Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott volt, így a felülmérlegelés tilalmára figyelemmel az V. rendű vádlott felmentésére irányuló fellebbezés eredményre nem vezethetett.

[36] Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból megalapozottan következtetett az V. rendű vádlott bűnösségére és cselekményeit is a törvénynek megfelelően minősítette.

[37] A büntetés kiszabása során értékelhető tényeket az elsőfokú bíróság többségében helyesen állapította meg. Az ítéltábla további enyhítő körülményként vette figyelembe, hogy az elsőfokú ítélet meghozatala óta további másfél év telt el, illetőleg az V. rendű vádlott igazolt betegségeit is.

[38] További súlyosító körülményként értékelte, hogy a költségvetést károsító bűncselekmény kétszeresen minősült.

[39] Mellőzte az ítéltábla az enyhítő körülmények köréből az eljárás elhúzódásának értékelését. A 2/2017. (II.10.) AB határozatban írtak szerint ezen tény a büntetés kiszabása során kizárólag akkor értékelhető, ha a hatóságok a büntetőeljárás során tétlenkedtek, amely

tétlenség az eljárás folytatására kihatással volt. Az AB határozat [82] bekezdése rögzíti, hogy amennyiben a vizsgált bírósági eljárás cselekményeiből, a per történetéből arra lehet következtetni, hogy a bíróság nem tartotta szem előtt az ésszerű határidőn belüli elbírálás alaptörvényi követelményét, akkor az adott büntetőeljárás elhúzódása, az érintett bíróság tétlensége, az ún. inaktivitás következtében – az eljárás időtartamától függetlenül – megállapítható. A [87] bekezdés rögzíti, hogy az eljárás elhúzódásának fogalma magában foglalja azt, hogy az eljáró bíróság a büntetőeljárás valamely szakaszában inaktivitást mutatott és a lefolytatott eljárás nem minden részletében tükrözi azt az erőfeszítést, amelyet a bíróság az ésszerű határidőn belüli elbírálás érdekében kifejtett. Az időmúlás helyett az elhúzódó eljárásra utalás tehát az ügyben eljáró bíróságok, hatóságok azon tétlenségének az elismerése, amelyet az eljárás egyes szakaszaiban tanúsítottak. Jelen ügyben ugyanakkor intézkedési késedelem vagy mulasztás sem a nyomozó hatóság, sem a bíróság részéről nem volt megállapítható.

[40] Ehelyett a másodfokú bíróság enyhítő körülményként azt értékelte, hogy az V. rendű vádlott hosszú ideje áll büntetőeljárás hatálya alatt.

[41] Az így kiegészített és helyesbített bűnösségi körülmények mellett az ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés nem felelt meg maradéktalanul a speciális büntetési céloknak. Az elsőfokú bíróság nem megfelelő súllyal értékelte az időmúlást, amely meghaladta a költségvetési csalás büntettének elévülési idejét is. Ezen tényre figyelemmel, továbbá a kiszabott büntetések belső arányosságára vonatkozó követelmény alapján az ítéltábla az V. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 1 évre, a szabadságvesztés felfüggesztésének próbaidejét 2 évre enyhítette.

[42] A Btk. 50. § (2) bekezdése szerint kötelezően alkalmazandó pénzbüntetés kiszabásának egyik – konjunktív – feltétele, hogy az elkövetőnek megfelelő jövedelme vagy vagyona legyen. Az V. rendű vádlott jelenleg 250.000,- forintot keres, amelyből egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, vagyona nincs. Az ítéltábla megítélése szerint a pénzbüntetés alkalmazásához ezen jövedelmi és vagyoni viszonyok nem tekinthetők megfelelőnek. Mindezekre figyelemmel a pénzbüntetés kiszabására vonatkozó rendelkezést mellőzte.

[43] A Btk. 52. § (1) bekezdése értelmében a foglalkozás gyakorlásától azt lehet eltiltani, aki a bűncselekményt szakképzettséget igénylő foglalkozása szabályainak megszegésével követi el vagy foglalkozásának felhasználásával szándékosan követi el.

[44] Az ítéltábla álláspontja szerint az V. rendű vádlott tényállásban megállapított cselekvősége esetén a foglalkozástól eltiltás alkalmazásának egyik feltétele sem állapítható meg. Az V. rendű vádlott a cselekményét nem könyvelői foglalkozása körében követte el. A könyvelő a foglalkozása keretein belül pénzügyi tranzakciókkal, kiadási, bevételi bizonylatok elkészítésével és ezek jogszabályi nyilvántartásával foglalkozik. Mindezek mellett pénzügyi kimutatásokat, adóbevallásokat, beszámolókat készít el és azokat a hatóságok részére benyújtja.

[45] Az V. rendű vádlott vád tárgyává tett cselekvősége nem ilyen könyvelési tevékenységgel összefüggésben történt. A számlák kiállítására nem könyvelői tevékenysége során került sor, az nem is könyvelői feladat. Mindezekre figyelemmel a foglalkozástól eltiltás törvényi feltétele nem állapítható meg, ezért az ítéltábla az V. rendű vádlottal szemben a könyvelői foglalkozástól eltiltás kiszabását mellőzte.

[46] Az elsőfokú bíróság az ítélete [287]-[288] bekezdésében a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezéseket akként indokolta, hogy az I. és az V. rendű vádlottak között a felmerülés arányában osztotta meg a bűnügyi költséget, ugyanakkor az arányosítás mértéke nem volt megállapítható. Az elsőfokú eljárás során felmerült 1.756.933,- forint bűnügyi

költség az I. és az V. rendű vádlottat egyetemlegesen terhelné. Figyelemmel az elkülönítésre, az ítéltábla az I. rendű vádlottat kötelezte a Bf.I.373/2025/6. számú ítéletében a teljes bűnügyi költség megfizetésére. Ugyanakkor külön eljárásban lehet az egyetemleges kötelezés megállapítását kezdeményezni.

[47] Mindezekon túl az V. rendű vádlott vonatkozásában a III. rendű vádlottal együtt igazságügyi írásszakértői díj mint bűnügyi költség merült fel, 198.640,- forint összegben. A III. rendű vádlottal szemben meghozott ítéletben az elsőfokú bíróság a III. rendű vádlottat 151.493,- forint megfizetésére kötelezte ezen összegből, ily módon az ítéltábla vádlott5 V. rendű vádlottat a fennmaradó 47.147,- forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezte.

[48] Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezései törvényesek.

[49] A kifejtettekből következik, hogy az ítéltábla a bejelentett fellebbezéseket részben – a kiszabott büntetés enyhítése vonatkozásában – alaposnak találta, és az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint az V. rendű vádlott vonatkozásában megváltoztatta, egyebekben azt a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[50] Megállapította az V. rendű vádlott jelenlegi tartózkodási helyét a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontja és a Be. 184. § (2) bekezdés f) pontja alapján.

[51] Az ítélettel szemben a Be. 615. § (1) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2026. február 25.

dr. Joó Attila s.k.
a tanács elnöke

dr. Gyuris Patrícia s.k.
előadó bíró

dr. Kiss Dániel s.k.
bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.I.735/2025/6. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 20.B.59/2022/98. számú ítéletének vádlott5 V. rendű vádlottra vonatkozó, jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős.

Szeged, 2026. február 25.

dr. Joó Attila s.k.
a tanács elnöke